

om, et uplettet Eftermæle har for enhver hæderlig Mand eller Kvinde. Gaaſte viſt ſtiller Sagen ſig, noget forſkjelligt, efterſom Taler er om Fornærmelſer, der ere fremførte imod en Perſon i levende Live, men ſom Døden har forhindret ham i ſelv, at paatale, eller om fornærmende Udtalelſer om en Afdød, idet der navnlig i ſidſte Tilfælde vel kan være Opfordring til paa Siden, af de ovennævnte Betragtninger ogſaa at tage Henſyn til, at den hiſtoriske Uttringsfrihed ikke bør indſtyrkes mere end høiſt nødvendigt. Det tør imidlertid forudsættes, at Domſtolene ville vide tilbørligt at ſjelne imellem de Tilfælde, hvor der i en hiſtorisk Omtale anføres noget Uforbeelagtigt om en Afdød, uden at Henſigt til at fornærme kan anſees at være tilſtede, og de Tilfælde, hvor Fremførelſen af Beſtylbningerne mod en Afdød har en mere perſonlig Charakteer og virkelig maa antages at være fremgaaet af eller forbunden med en Henſigt til at angribe den Afdødes Rygte. I diſe Tilfælde ſynes de ovenfor anførte Betragtninger at tale for at indrømme de Nærpaarværende Ret til at værne om den Afdødes Minde, ligesom der indrømmes dem en Ret til at træde i hans Sted med Henſyn til Forfølgningen af Fornærmelſer, ſom Døden har forhindret ham ſelv i at paatale. En ſaadan Ret bør imidlertid kun indrømmes Perſoner, der virkelig maa ſiges at ſtaa den Afdøde meget nær; i § 219 har man, i Lighed med den norſke Straffelovs Kap. 17 § 10, nævnt Egtefælle, Forældre, Børn eller Spdſkende. De ſidſte har man troet at burde medtage, navnlig i Betragtning af det Forhold, der jævnlig finder Sted mellem den ugifte Søſter og Broderen, ſom, naar Forældrene ere døde, fremtræder ſom hendes naturlige Beſkytter og ſærligt har en naturlig Opfordring til at værne om hendes Ære, ogſaa efter hendes Død. — Forſaavidt den citerede Beſtemmelse i den norſke Straffelov opſtiller ſaavel en relativ ſom en abſolut Præſcriptionsfriſt for Forfølgelſen af Ærefornærmelſer imod Afdøde, er der iſølge de almindelige Regler i Udkastets § 67 jfr. § 66 ingen Anledning til i § 219 at optage nogen tilsvarende Beſtemmelse. Snarere kunde der være Anledning til at optage en lignende Regel, ſom den i Slutningen

af den norſke Straffelovs Kap. 17 § 10, om at fornærmelige Udelabelſer, ſom fremføres imod Nogen 10 Aar efter hans Død, ikke kunne paatales; men man har dog iſølge hvad man ovenfor har bemærket angaaende den hiſtoriske Omtales eller Kritiks Anſvarsfrihed, ikke heller anſeet en ſaadan Beſtemmelse for nødven.

Inden man ſlutter diſe Grindringer til Kapitlet om Ærefornærmelſer, ſkal man endnu kun bemærke, at medens det neppe kan være tvivlsomt, at de formelle Preſſebeſtemmelſer i L. af 3 Januar 1851 §§ 1—4 ikke høre hjemme i den almindelige criminelle Straffelov, og at der ei heller kan være Tale om, at denne ſulde hæve de ſidſte Paragrapher i den nævnte Lov, hvilket derimod forudsættes at blive Tilfældet med ſammes §§ 5—10, — har der i Kommissionen været reist Spørgsmaal, om der ikke maatte være Anledning til, i Forbindelſe med Udkastets § 215 om Mortifikation, at optage en til L. 1851 § 11 ſvarende Beſtemmelse angaaende den i et periodiſk Skrift perſonligt Angrebnes Ret til i ſamme at forlange optaget en Bekjendtgjørelſe om Sags Anlæg eller en Henviſning til en Berigtigelſe i et andet Skrift. Man har imidlertid meent, at en ſaadan Beſtemmelse iſølge ſin Beſkaffenhed, navnlig forſaavidt angaaer de til ſamme knyttede nærmere Regler — ſee L. 1851 § 11 —, naturligare beholdes i den ſærlige Lov om Preſſeforholdene, ſom, efter det Anførte, forudsættes at ſtulle vedblive at beſtaa ved Siden af den almindelige Straffelov.

Til 23de Kapitel.

(Om falſke Angivelſer og Klagemaal.)

Den norſke Straffelov omhandler i Kapitlet om Ærefornærmelſer, navnlig i Paragrapherne 1 til 4, ogſaa Materien om falſke Angivelſer og Klagemaal. Det lader ſig nu viſtnok heller ikke nægte, at diſe Forbrydelſer fra en Side betragtet kunne ſiges at indeholde endog meget kvalificerede Angreb paa den uſkyldig Sigtedes